

עין משפט נר מצוה

ב מ מיי פ"א מה'ל כהדות ה' ג סמג ענין קמה קמו טעם"י ייד פי שו סעיף ה:

שיטה מקובצת

א] לבכור מחברא מעשר גאולה גאולה כמותו: ב איכא מיד דמחיים: ג שחיטה דאקלישא ליה: ד פדיונו אינו דין דלא מיפריך: ט אמינא מודבן הוא דלא איזדבוני: ו הכהן עז הכבוד וכו': ז וכו' מתירין אפילו: ח לך כחזה התנפה ושוק הימין מה: ט א בי בעלים הקדש: יו הילקח כמדותה לי: יא למיגר רבא אמר לא: יב ויחיתוניה בי בעלים לא מודבן טי"ד ומה"ד חולין: יג דלא אסר: יד דרמא ליכא למידק הא: טו העמדה והערכה: טז דתיל הוא קאסר: יז מודאפקי למכירה בלשון: יח דא"כ בגאולה לא: יט חיבת אפילו נמחק: כ היא ר"ע מתיר אליבא: כלל מה התם בחזה: כג חיבת פסק דפריש: כד ומחלוקת בבחיאת הלכתא כסתם מתני כדאימא בחולין וכו"ש הטא דסתם לן בלשון ב"ה דעריך משאר כ"ר והא דפריש: כה שאמר ואני: כו דר"ע נמי מצי: כז וגמר ט"א וספק חד: כח עקיבא דפירש שהחלב מותר להאכילו לעובר כוכבים: כט דרשא דואכלת ולא: לו שעה ואשכחן ליה כמה סתמי הכי לעיל בפ' הלוקח בהמה גבי חררת: לו גבי מוכרת יצא רובו ה"ו יקבר מכל תנן אין אין ראה: לו אמר פי' שיהא: לו גל ונבטורה נמי: לו כחכמים פי' דאמרי: לו דינא בקבורה כשמתו: לו תנן יקבר כשנשחט: לו טריפה נמי הוי: לו הא רחנן בבס: לו שר לשאר דכה"ג: לו מתני' דהתם דקתני:

רבינו גרשום

תנהו ענין למעשר האי לא יגאל יתירא ולמכירה: והאי בעי העמדה והערכה: קודם שיגאל ואי אפשר להעמידן שכבר נשחט אלא ש"מ לא ימכר הוא: הניחא למ"ד קדשימזבח היו בכלל מצות העמדה והערכה אמרת דלא מתירין בלא יגאל משם: אלא למ"ד וכו'. אמר לך רב אשי אנו הכי קא אמרינן כלומר מוא דייקנין דלא ימכר הוא דמי איכא מיד דמחיים כי אלים למיתאס פדיונו לא מיפריך ולאחר שחיטה דלא אלים מיפריך אלא ש"מ דהאי לא יגאל לא ימכר הוא: לא ימנה ישראל עם הכהן. על הבכור בעל מום ולאכול עמו:

לב:

יט **פסק** מתני' מני רבי עקיבא היא. ואומר ר"י להלכתא ככ"ה דמתניתין דשרו אפי' לעובד כוכבים ולא ככ"ה דברייתא

דאסרי^ט ופליגי אר' עקיבא דהוי סתם במתני' ומחלוקת דברייתא יג דהוי הלכתא כסתם דמתני' כדאימא כהחולץ כהחולץ דעדיף משאר סתמי כדאימא כסוק שבת (דף קטו.) והא^ט דפרישנא בסמוך טעמא דרבי עקיבא מדכתיב כזכי וכאיל ואמרינן דלידך מוקים לה כר' אלעזר הקפר פי' דדריש בריש פרק שני דחולין (דף כח.) מה פסולי המוקדשים ששחיטה אף כזי ואיל ששחיטה ועוף אין לו שחיטה אלא מדברי סופרים משמע דר"ע לית ליה דרבי אלעזר הקפר אלא סבר לה כרבי דדריש שחיטה מוזנחת כאשר צויתין למלמד שנטוה משה על רוב אחד צעוק ועל רוב שנים כזהמה דלמא הכי קי"ל כרבי ואע"ג דרבי יוסי בר חנינא צנויר צפרק מי שאמר יי(דף כט.) סובר דאין שחיטה לעוף מה"מ אין ראה ממנו שיהא הלכה כן דמנא הוא כדמוכח התם ועוד דר"ע יט מצי סבר כר' אלעזר הקפר יט וגמר חד מצני וחד מאיל דפרישית לעיל בפ' שני (דף טו.) גבי מה כזי ואיל פטורין מן הבכורה כו' ובהלכות גדולות משמע שרואה לפסוק ככ"ה דברייתא ומשמע נמי דמדרבנן היא דפליגי ארבי עקיבא יט^ט דפירשו שהחלב מותר לעובד כוכבים משום דאיתקש פסולי המוקדשים לאיל וזכי והבשר אסור להאכילו לעובד כוכבים מדרבנן ואין להביא ראה דאסור לעובד כוכבים משום דקי"ל כההוא דרשא יט ואכלת ולא לכלצין וה"ה לעובד כוכבים כדמוכח בפ' כל שעה (פסחים דף טט.) יטא דאשכחן כמה סתמי כהך דאימא הכא צפרק הלוקח כהמה (דף כא:) לעיל גבי חררת דס דתנן יקבר וצפרק עד כמה (לעיל דף כח.) מי שאינו מומחה וראה את הבכור ונשחט על פיו הרי זה יקבר ולקמן צפרקין (דף לו.) השוחט את הבכור ונודע (עד) שלא הראהו כו' הבשר יקבר וצפ' כהמה המקשה (חולין דף סט:) גבי ט' יא' רובו ה"ו יקבר ט' אבל היך אין ראה דשפיר אחיז כר"ע דהא לר"ע גופיה שמעינן ליה צפרק טבול יוס (זחמים דף קג וקד.) דאמר מדבריו למדנו שהשוחט את הבכור ונמנא טריפה שיאותו הכהנים צערו משמע דבשרס אסור בהנאה והיינו טעמא כדפרישנא לעיל בפ' שני (דף יד.)

גבי קדשים שקדם מום קבוע להקדש דהיכא דשרי לישראל הוא דאיתקש לכל היכא דאסור לישראל לא איתקש לכזי ואיל הילכך צבור שמת או נשחט בלא התרה או הותר ונמנא טריפה טעון קבורה כדמוכח הני סתמי ואפי' רבי עקיבא מודה כדאמר בפ' טבול יוס (זחמים דף קד.) ואף ר"ע לא אמר^{לב} שיהא העור מותר אפי' בגבולין אלא כשהתירו מומחה אבל לא התירו מומחה לא יט ובטריפה נמי^ט ואע"ג דשרי ר"ע העור אין הלכה כמותו כדמסקינן התם והלכתא כחכמים יט דאמרי אין לא ראימי ראה אלא יא' לבית השריפה ומיהו לדידן לא בעי שריפה דהתם^ט צמקדש הוא דבעי שריפה צמקדש קאי ומ"ש שס בצפרים והלכתא כחכמים בשר צקבורה והעור בשריפה פי' שס רש"י דלא גרס ליה דרבנן דאמרי צעור אלא יא' לבית השריפה לאו אדר"ע קיימי דאיירי בצבור בגבולין אלא אדרבי חנינא דאיירי צקדשי המקדש ומיהו קשיא דברייתא דלקמן צשמעתינן (דף לג.) גבי שתי חטאות אחת תמימה ואחת צעלת מום דקאמר ר' אלעזר ברי"ש אפי' בשר צעלת מום צקדרה וגזרק דמה של תמימה אסורה וקתני עלה צתמורה צפ' ולד חטאת (דף דג.) יוצא לבית השריפה והשתא מאיזה טעם היא בשריפה כל עיקר פסולה לא הוי אלא משום דהויא כחטאת שכפרו בעליה דמתה וחתטאות המתות דינא יט^ט כשמתו ואי משום דכי נשחטו הויא ליה כעין קדשים פסולים שנפסלו אחר שחיטה שיוצאים לבית השריפה הא^ט צצבור תנן יט דסבר כשנשחט שלא על פי מומחה וכשנמנא טריפה לו הוי צקבורה כדפרישית ושמא יש לחלק בין צומן הזה לזמן בית המקדש ואם היינו מחלקים בין נשחט שלא על פי מומחה לשאר פסול שאירע אחר שחיטה הימה מיושבת גירסת הספרים דזחמים אלא שגגרוס אפכה והלכתא כחכמים בשר בשריפה ועור צקבורה וצומן הזה הוא דקאמר שלא החמירו על העור לשורפו כמו הבשר ואת"מ ש הא^ט צצמס' ערלה (פ"ג מ"ג) ומיימי לה צפ"צ דתמורה (דף דג.) האורג מלא הסיט מנאמר הבכור ידלק הנגד וצכל הנך שהבאתי משמע דדינו של צבור צקבורה ואין לחלק בין צ"י שער יט לשער דכה"ג פריך משער נוזר ופטר חמור דתנן התם יקבר וצמס' ערלה (שס) תנן בשער^ט ובצפר חמור ידלק ואין נראה לדחות דהתם פריך משום דמשמע ליה מתני' יט התם דקתני שער נוזר ופטר חמור דקאי שער אתרווייהו ועוד תניא נמי כחוספתא התולא נמר מצבור חס והניחו בחלון אע"ג שגולד לו מוס לאחר מכאן ושחטו הרי זה יקבר וי"ל דאיכא לשנויי הכא כדמשני התם אפטר חמור כאן צצק כאן בשער פי' שער ממנהר לכלות וסגי ליה צקבורה אבל אם עשה ממנו צגד חיישינן שמא יוציאוהו אחר שנקבר וצעי שריפה ואיכא דמשני התם ומוקי לה כר' יהודה דאמר אם ראה להחמיר על עצמו לשרוף את הנקצרים ראשי:

כל פסולי המוקדשין פרק חמישי בכורות

תנהו ענין למעשר. למכירה: מסתברא דאמעשר שדינן ליה שכן גאולה כמותו כך שמעמי. ויש לי הרבה להשיב חדא דקאמר אי טו צבעלים הקדש נינהו והרי הקדש צר פדייה שהרי קדשי צדק הבית נפדין כקדשי מוצח כדכתיב^ט ואם המקדיש יגאל את ביתו ובעל

כרחין אינטריך למכתב צחרמים^ט לא יגאל ועוד דקאמר תנהו ענין למעשר ומה לנו להביא לא יגאל אמעשר הרי כבר נאמר צו^ט לא יגאל ואם למכירה קאמר היה לו עוד לומר אם אינו ענין לגאולה תנהו ענין למכירה אי נמי הוה ליה למימר לא יגאל דחרמים למה לי ש"מ לאפנויי ולדון גזירה שזה דמה כאן מכירה עמו אף מעשר מכירה עמו. הילכך י' מדומה לי דהכי מצינא לך למיגרס יטא אמר רבא לא ימכר דחרמים לא צריך והכי פירושה רבא אמר בלא גזירה שזה נפקא לן צמעשר דאין נמכר דלא ימכר דחרמים^ט לא צריך הקדש נינהו והקדש אין הרשות ציד צעלים למוכרו לאחרים אלא לגזר מנכר וה"נ כל כמה דאימנאו יט^ט ציד צעלים לא מודנן חולין נינהו וממכרין תנהו ענין למעשר דלא ימכר וכן עיקר: מנא אמינא לה. יט מדלא^ט אסר ליה אלא מחיים דאי גאולה צבעלים דוקא יט ולמידק הא לאחר שחיטה נגאל ותופס את דמיו: טו העמדה והערכה צעי אלא. ודאי לימיה צתורת פדיון כלל ואינו קדוש לתפוס את דמיו צקדושה והאי לא יגאל לא ימכר הוא ומשום דעדיד ציה עובדא דחול קאסר ליה רחמנא הילכך מחיים דחמירא קדושהיא אסור לאחר שחיטה דאקלישא קדושהיא דהא נשחט צחון לאכילת זרים שרי למכור: גאולה משמע צבעלים ותופס ליה פדיונו דאי אין תופס פדיונו למה להו לצעילי לפדותו אלא לאו ש"מ לא ימכר משום עובדין דחול יט קאסר ליה קרא: להכי כעז לא יגאל יט דמדאפיק מכירה בשלשן גאולה שמע מינה דלא איזדבוני מיזדבן הוא ולא אפרוקי מיפריך ונגאולה גרידמא ליכא לאוקמה דא"כ יט לא מצינן למידק הא לאחר שחיטה נגאל: יט חטאת אחת תמימה ואחת צעלת מום דקאמר ר' אלעזר ברי"ש אפי' בשר צעלת מום צקדרה וגזרק דמה של תמימה אסורה וקתני עלה צתמורה צפ' ולד חטאת (דף דג.) יוצא לבית השריפה והשתא מאיזה טעם היא בשריפה כל עיקר פסולה לא הוי אלא משום דהויא כחטאת שכפרו בעליה דמתה וחתטאות המתות דינא יט^ט כשמתו ואי משום דכי נשחטו הויא ליה כעין קדשים פסולים שנפסלו אחר שחיטה שיוצאים לבית השריפה הא^ט צצבור תנן יט דסבר כשנשחט שלא על פי מומחה לשאר פסול שאירע אחר שחיטה הימה מיושבת גירסת הספרים דזחמים אלא שגגרוס אפכה והלכתא כחכמים בשר בשריפה ועור צקבורה וצומן הזה הוא דקאמר שלא החמירו על העור לשורפו כמו הבשר ואת"מ ש הא^ט צצמס' ערלה (פ"ג מ"ג) ומיימי לה צפ"צ דתמורה (דף דג.) האורג מלא הסיט מנאמר הבכור ידלק הנגד וצכל הנך שהבאתי משמע דדינו של צבור צקבורה ואין לחלק בין צ"י שער יט לשער דכה"ג פריך משער נוזר ופטר חמור דתנן התם יקבר וצמס' ערלה (שס) תנן בשער^ט ובצפר חמור ידלק ואין נראה לדחות דהתם פריך משום דמשמע ליה מתני' יט התם דקתני שער נוזר ופטר חמור דקאי שער אתרווייהו ועוד תניא נמי כחוספתא התולא נמר מצבור חס והניחו בחלון אע"ג שגולד לו מוס לאחר מכאן ושחטו הרי זה יקבר וי"ל דאיכא לשנויי הכא כדמשני התם אפטר חמור כאן צצק כאן בשער פי' שער ממנהר לכלות וסגי ליה צקבורה אבל אם עשה ממנו צגד חיישינן שמא יוציאוהו אחר שנקבר וצעי שריפה ואיכא דמשני התם ומוקי לה כר' יהודה דאמר אם ראה להחמיר על עצמו לשרוף את הנקצרים ראשי:

וצית

מסורת הש"ס

א] (לעיל לא:.) ב] נשנעוה יא: חולין קלה:.) ג] (לעיל יד: תמורה לג:.) ד] (תמורה כד:.) ה] (על הבכור כך איתא צמשנה שמשניות,) ו] (ויקרא כז,) ז] צי צעלים לא מודנן ואי כי כהן חולין נינהו וממכרים אלא"ע אחרמים תנהו ענין למעשר דלא כי צ"ק, ח] דלא יגאל דמעשר לא ימכר הוא מדלא צ"ק, ט] אליבא דת"ק ופלוני צ"ק, י] י"ל וכו"ש הכא דסתם לן תנא בשלשן ציה דעדיף כי הבי"ח, יא] ס' דמפרש צ"ק, יב] מכל תנן אין צ"ק, יג] אע"ג צ"ק, יד] צקדשי מקדש הוא וכו' דאקדשי מקדש קאי צ"ק, יה] צמיהא צ"ק, יז] צצבור חולין צ"ק, יח] צין נמר צצבור גופיה דכי ה"ג פריך משער חמור דתנן צ"ק, יט] פטר צ"ק,

תורה אור השלם

- לא יבקר בין טוב לרע ואל ימירנו ואם חמור ימירנו ודקה הוא וחמורתו ידקה קדש לא יבאצל.
- ובשדם ידקה לך ביהוה והתנופה ובשוק הימין לך בודבר יח יח ידקה:

הגהות הב"ח

(ב) גבי לאחר שחיטה דאקלישא קדושהיא:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה פסק וכו' דפרישו שהחלב מותר ליעובר כוכבים. פי' לעיל לא ע"כ מד"ה מגליש:

מוסף רש"י

אימתי עושה תמורה מחיים. הכא נמי אימתי אינו נגאל לא אמרה מורה אלא מחיים. אבל לאחר שחיטה נמכר (לעיר לא.) העמדה והערכה. שפעמז על גמליה ויעריכה הסהן כדכתיב (ויקרא כו) והעמיד את הנהמה לפני הסהן והעריך הסהן וגו' (שבועות יא.) לא ימנה ישראל עם הכהן לבכור. לאסיל עם הסהן בשר צטר בעל מום ששחטו הסן (תמורה כד.) אפילו עובד כוכבים. מותר לאסיל ממנו (תמורה ז.)

מסורת הש"ס

(א) ג'א"ף בטור מותר ט' ז"ק,

(ב) וכד' ז"ק, (ג) וחד מה' ז"ק,

(ד) [תוספתא פ"ג ה"ו ונחום

ע"ה: (ה) פסחים סו. ז'ה:

כרימות י, (ו) תמורה כד,

(ז) ע"י חו"ס' מנחות סג: ד"ה

מפסחים ט, (ח) [ע"ש תמורה

והצ"ח, (ט) ג'ז"ש [ב'להסוגיא

ע"ש ו"ל דתנאי], (י) [במדבר

כח, (י) [פסחים סו:],

(י) [תמורה טז, (ט) [ב'ן ז"ק],

(י) דמחה ושוק בתם ז"ק,

(ס) לנפיש פסול ז"ק, (ע) כ"ה

אע"י דליתא לכו היקשאה

לדעתא כחשם ואוקמי רבנן

היקשאה למלתא אחריניו כי

ז"ק, (פ) [קדושין לד:],

(ג) [למקמן נט,] (ק) כ"ה מ"מ

עיקר היקשאה לא לחילא אלמא

לשנה שנה כי ז"ק, (ר) [גס

קטו:], (ש) [נפטיק בקדושין לא

מלתיא אלל מלתא בתום'

פסחים כד: ד"ה אמרת],

(ס) [וע"ש חו"ס' חולין קטו:

ד"ה שני מייט], (א) ג"י ז"ק

בעל מוס' ע"ה תמוז כי בכל

ענין ובשנתא דוקא אס קדשה

שניה עד שלל נשחטה

השלושה ממות שכבר כפרו

בעלים אלל כשנשחטה קודם

לכן שרי ואומר רבי כ',

הגהות הב"ח

(א) גמ' הטמא והטהור

יחדיו ואכלנו וי"ש הי"מ:

(ב) תוס' ד"ה חזי וכו' גוף

אחד הוא ונשארו הכמות

שני גופין:

גליון הש"ס

גמ' הלה"ה צבי וא"ל. ע"י

לעיל יב ע"ה מ"ה' מה:

ת"ר' ובי"ח ב'י אורי ק"ו

ובפסחים מ"ג. ע"י ב"מ

קיד ע"ה מ"ה' ואידך:

רבינו גרשום

אוכל בבכור. דכתיב הטמא

והטהור יאכלנו: איכא

למפיקר מה לכוון טמא

דין הוא שאוכל בכור

צביו הותרו מכללו בעבודת

שכן כדכתיב במדבר:

ואפי' בטומאה: באכילה

קא אמרינן. ואכילת דור

בקדשים קלים דז עדיף

למכילניהו טפי מבחן טמא

הולכך ביה מיתירין. מה

צבי ואיל מותר להאכיל

העובר כוכבים עמר א"י

בכור נמי: ואידך. ח"ק סבר

ותלת צבי ואיל כתיבי. קו

כלל אית גו' אף כאשר

יאכל את הצבי ואת האיל

בשעריך ותכלינו חד לכדור

יצחק אמר רבי אושעיא הוא

ד'י' יצחק אמר' אושעיא

לא משתבחנת בכליה גמרא

דידן. וחד לכדור' אלעזר

הקפר כדאמר בשחיטת

חולין רבי אלעזר הקפר

אומר מ"ל' אף כאשר יאכל

את הצבי ואת האיל וגו'

מקיש צבי ואיל לבהמה

מה בהמה בשחיטה אף

צבי ואיל בשחיטה: לנדות.

לנשי כהנים נדות ונהי

טומאה יוצאה עליה מגופה.

החם דגלי רחמנא טמא

נפש למעוטי טומאה יוצאה

מגופו: אין מרגילין אין

מפשיטין עור בהמה שלם

דרך רגל לצורך מפרח:

טירחא דלא חזי. לצורך

י"ט ולא בבכור ובפסולי

המוקדשין משום בריין:

בי"ש דאמר אין מאכילין

אותו לנדות כלומר כי היכי

דמחמיר ביה בהא מחמיר

נמי באחריתא דאין מרגילין:

אחת תמימה ואחת בעלת

מום. כגון שהפריש ב'

חטאות לאחורית שאם תאבר

נשחטה הבעלת מום אסורה

מום בקדירה. כלומר אע"י

דנשחטה קודם שנוק דמה

ואע"י דבשר בקדירה דהוי

לאתר זריקה אסור. וכי

כל פסולי המוקדשין

הני מילי צבור סס. איתקש לחזה ושוק דהא קרא בתם קמשמעי דכתיב לעיל מיינה [במדבר יח] **אח דמס תזרוק אכל בעל מוס כתיב בפרשת כל הזכור (דברים טו) הטמא והטהור יחדו: זר שאולל בקדשים קלים. שלמים ומעשר ופסח: עצודם** **צבור**. דלס אין כהן טהור

צלותו צית אז עושה טמא עבודת צבור דכתיב' במועדו ואפילו בשבת ואפי' בטומאה: י' **צאילג**. זר קמיירי ובאכילה זר עדיף מטמא כדאמרין י' בקדשים קלים דלא משכחת אכילה דכחן טמא מותר צה זור אסור צה: **ואידך**. מנא קמא אלינא דצית הלל אמר לך תלתא צבי ואיל כתיבי צראה אנכי חד לכדריי ינחם ורבי אושעיא ולא נתפרש לנו היכן 'לדור' **אלעזר הקפר**. בשחיטת חולין צפ' שני (דף כח:). **מה הסס**. י"ז חזה ושוק נדות לא דטמא שאכל את הקדש חייב טו' צרת: **הפסח שנה בטומאה**. שנטמאו רוצ צבור צמת ועשו פסח בטומאה לא יאכלו ממנו וצים וצות אע"ג דלכלי ליה טמאי מתים. אלמא שני לן צין טומאה היואלה מגופו לטומאה שאינה יואלה מגופו: **הסס הוא**. דציין לא יאכלו משום דצהדיא גלי רחמנא טו' טמא נפש מותרין ומו לא דכתיב [במדבר ט] איש כי יהיה טמא לנפש וגו' ומינה דייקנינ' איש נדחה לפסח שני ולא צבור ובטמא נפש הוא דגלי רחמנא איש ולא צבור אכל בטומאת צות דקיימי קיימי אכל הכא בצבור סתמא כחז רחמנא הטמא והטהור: אין מרגילין צבור. ואפי' בעל מום להפשיטו דרך הרגילה כל העור שלל לעשות ממנו מנפוח לנפחים או למוכרי דבש ושמן שנותנין אותו בעורות כבשים המפשיטין שלימים: **ולא נפסולי המוקדשין**. אע"פ שנפדו ושחטן לאכילה: **דלא חזי ליה**. ציום טוב: **צ"ש** **היא**. דסצרי צבור בעל מום בקדושתו קאי אפי' לאחר שחיטה כחם וכו' היכי י' דסס אין מרגילין משום ציון דקדשים דפוגע הצצר דמתיירא לחמוך העור וחומך הצצר בצעל מוס נמי אין מרגילין: **רבי אלעזר צ"ש**. דמחמיר בפסולי המוקדשין דאמר י'ו אפילו לאחר שחיטה בקדושתיהו קיימי: **שפי חטאות**. שהפרישן לאחריות שאס תאכד האחת יתכפר בחזירתה ונפל מום צלחת: **פמימה קרבו** **לחטאתו**: בעלת מוס פודה. **ודמינה לנדבת שופרות: נשחטה בעלת מוס**. אחר פדיונה: **אס עד שלא נוק דמה של פמימה**. נשחטה: **מוסרם**. באכילה ואע"ג שזרק דס המתיימה קודם שתיאכל צצר בעלת מוס

דסצירא לן דמאתר שנחת לכלל היתר וציחה שזב אין צה קדושה צבעלת מוס: **אס משנורק דמה של פמימה**. נשחטה אסורה אפילו צהנאה דהויא לה חטאת שכיפרו צעליה ולמימה אולא דזו היא אחת מחמש חטאות י'ו ממות': **אפילו צצר בקדירה כו' אסורה**. צצר בעלת מוס דסצירא ליה אפילו לאחר שחיטה בקדושתיהו קיימי וחטאת שכיפרו צעליה מיקריא: **לוקמה כולה צצ"ש**. דקס"ד דכי היכי דמחמיר צ"ש בצבור מחמיר נמי בשאר פסולי המוקדשין י': **ור"ה**

לרצנן כלל ענין דלא דמיא לחטאת שכיפרו צעליה ורבי אלעזר צצרי הכא מייירי שהתמימה צאה ע"י קדושת י' עצמה ולא חילל הצעלת מוס עליה כי אס על דמים ואין נראה כלילו פקע ילא קדושה שלה כיון דאין התמימה צאה מכחה הלכך לרצנן נוקר דמה לפני שחיטה הצעלת מוס אסורה דדמיא לחטאת שכפרו צעליה ולרבי אלעזר צצרי שמעון לא אסורה כלל ענין דדמיא לחטאת שכפרו צעליה:

למר מה בהמה בשחיטה אף צבי ואיל בשחיטה וחד מה חיבות ואידך נמחק: ס' הבכורה ומן המתנות אף: ח' הבכורה ומן המתנות ת"ר: ו' לך כחזה התנופה מה: ט' וטהור יאכלנה וב"ש: י' לבין טומאה שאין יוצאה: י' חיבת ומצורעין נמחק: יא' לא שזא ס"א ואי משום כחזה התנופה וכשוק הימין כי איתקש תם הוא דאיתקש: יב' באכילה ור קיימין: יג' כדאמרן דאוכל בקדשים: יד' כחזה ושוק: טו' חייב כרת הסי'': טו' רחמנא טמאי מתים וחו: יז' היכי דבתם אין: יח' דאפילו לאחר: יט' חטאות המתנות: כ' חטאות מרגילין לאחר שחיטה הסי'': לא' דמו לנפיש פסול: לב' היקשא דכחטאת כאשם: כג' סוגיא דתם: כד' ב"ש בגריין: כה' אית הוא ועשאו: כו' מום ובמשנה שלשם תנן בעיין אחר והכי תנן התם המפריש חטאתו והרי היא בעלת מום וכו'ר וביא בתורתוהא אחרת ראב"ש אומר אם קרבה השניה עד שלא: כז' שהפריש הבעלת מום: כח' קדושת פה עצמה: לא' קדושה של בעלת מום כיון: לב' אסורה בכל:

פרק חמישי בכורות

לג.

ובית הצ"ה ה"ט תם בו'. אף על גב דהאי קרא מיירי נמי בצעל מוס צין לרצ צין לרצי רצ דלעיל צריש עד כמה (דף כח). וצין לרצי ישמעאל צין לרצי עקיבא דפ' איזוהו מקומן צסופו (וצחים דף מ). וצין לרצי ישמעאל וצין לרצי יוסי הגלילי דצריש צ"ש (שס דף לו). או מצרסר דמשמע אחד תם ואחד בעל מום או מיהיה (לו) דצריש לימד על הזכור בעל מום שנותנו לכהן מ"מ אחי קל וחומר ומפיק מהיקשא ונאכל לזרים מאחר דמתוקמא היקשא י' דמחה התנופה בתם וצבי האי גונא אשכחן צפ"ק דוצחים (דף י'): גבי אשס שנכנס דמו ילא'ס פסול לא מציט אמרת קל וחומר מעולה י' אף על גב דרצנן אית להו היקשא י' דחטאת כאשס למלתא אחריתי דממוכח סוגיא י' התם וצפ"ק דקדושין (דף יד.). א' אחי קל וחומר ומפקא מגזירה שזו צגמרא וצמימת היצס גבי וכל היכא דכתיב (חוקה) [עייכוצא] לא דרשינן ק"ו ובשמעתין דמאות עשה שהזמן גרמא' גבי טפלים מייצין נשים לא כל שכן והא דלקמן דריש פ' ט' (דף נג:) דדרשינן מהיקשא דעשר תעשר מקיש צמהה למעשר דגן מה מעשר דגן מן הדשד על היסן לא ומפקא מק"ו דכבשים ועזים שהס כלאים זה צה מתעשרים מזה על זה חדש וישן כו' התם לא מיתוקמא היקשא אי אחית למידן ק"ו ואע"ג דלרצי יוסי צר' יהודה צריבי היקשא לנדאמר צההוא פירקא' דמה מעשר ניתל צאומד ובצמחצנה וכו' וצריכא נמי לכדדרש' צוצחים כסוף פ' צית שמאי (דף מה). י'ז קדשי עובדי כוכבים אין חייצין י' מ"מ עיקר אחיה היקס לשנה שנה והא דצכל הצצר (חולין דף קטז). איכא מ"ד צצר צחצח אסור באכילה ומותר צהנאה מגזירה שזו קדקס קדש ואיכא למאן דאסרי' אף צהנאה מק"ו לא קשיא מידי אההיא דקדושין (דף ט) י' דפרשטין צקדושין: **חד צברדבי דלא יצחק ור' אושעיא**. פ"י צקונטרס דלא אחפרש ורבינו חננאל מפרש דהיינו ההיא דפ"צ דמכות (דף כג). המרציע שור פסולי המוקדשין והמהניג שור פסולי המוקדשין לוקה גוף אחד (ב) י'ס הן ועשאן הכמוז שני גופין פירוש שהשור צפני עצמו נחשב כצבי וכאלל דהיינו שני מיינין ולא כמו שרגילין לפרש שס שקצת הוא כקדשים וקצת הוא כחולין אלא מצבי ואיל נפקא דקראמר הכא': **אין מאכילין אותו צנדות**. ה"ה לצעל קרי י'ו דלא שרו רק לטומאה שהותרה צפסח דמוכח צממוך: **דדתיא** **היו צפניו שתי**

חטאות י'ו בו'. צרייתא צתמורה צפ' ולד חטאת (דף דה). ומיירי כשהפריש שתי חטאות לאחריות והרי עתה אחת תמימה ואחת י' בעלת מוס י'ס צצמשה [קריש שניה עד] שלא נשחטה ראשונה ממות שכבר צפרו צעליה ויש לתמוה דצצרייתא אסרי רצנן צעלת מוס כשנשחטה לאחר זריקת דס של תמימה ובצמשה שרי ורבי אלעזר צר' שמעון אסר צצרייתא צכל ענין ובצמשה שרי כשנשחטה קודם לכן ואומר ר' דצמשה של מיירי שהפריש י'ס פרה בעלת מוס וחיללה על התמימה שכל קדושה של צעלת מוס נכנסה צתמימה ותפסה קדושתה ולכן מותרת הצעלת מוס שמעון מחלק צין נשחטה קודם זריקה לנשחטה לאחר זריקה אכל ה"ה לצעל קרי י'ו דלא שרו רק לטומאה שהותרה צפסח דמוכח צממוך: **דדתיא** **היו צפניו שתי**

צבור

למר מה בהמה בשחיטה אף צבי ואיל בשחיטה וחד מה חיבות ואידך נמחק: ס' הבכורה ומן המתנות אף: ח' הבכורה ומן המתנות ת"ר: ו' לך כחזה התנופה מה: ט' וטהור יאכלנה וב"ש: י' לבין טומאה שאין יוצאה: י' חיבת ומצורעין נמחק: יא' לא שזא ס"א ואי משום כחזה התנופה וכשוק הימין כי איתקש תם הוא דאיתקש: יב' באכילה ור קיימין: יג' כדאמרן דאוכל בקדשים: יד' כחזה ושוק: טו' חייב כרת הסי'': טו' רחמנא טמאי מתים וחו: יז' היכי דבתם אין: יח' דאפילו לאחר: יט' חטאות המתנות: כ' חטאות מרגילין לאחר שחיטה הסי'': לא' דמו לנפיש פסול: לב' היקשא דכחטאת כאשם: כג' סוגיא דתם: כד' ב"ש בגריין: כה' אית הוא ועשאו: כו' מום ובמשנה שלשם תנן בעיין אחר והכי תנן התם המפריש חטאתו והרי היא בעלת מום וכו'ר וביא בתורתוהא אחרת ראב"ש אומר אם קרבה

עין משפט

נר מצוה

י א מיי פ"ד מהל' ביאת

המקדש הל' י ופ"ו מהל'

קרנן פסח הל' א:

יא ב מיי פ"א מהלכות

צבורות הל' ה:

יב ג מיי פ"ד מהלכות ביאת

מקדש הל' יב ופ"ו מהל'

ק"פ הל' ח:

יג ד מיי פ"ג מהל' יו"ט

הלכה ו טו"ט"ה א"ח סי'

מלג סעיק א:

יד ה מיי פ"א מהל' צבורות

הלכה יט ובאידך מ"ד

טו"ט"ע י"ד סי' שז סעיק א:

כו ו מיי פ"ד מהל' פסולי

המוקדשין הלכה ג:

תורה אור השלם

1. בשעריך תאכלנו

הטמא והטהור יחדיו בצבי

ואכיל: דברים טו כב

רק בכל אורא נפשה תוכח

ואכילת בשר בברכת י'

אלדוך אשר נתן לך בכל

שעריך הטמא והטהור

יאכלנו בצבי ואכיל:

דברים יב טו

אף באשר יאכל את הצבי

ואת האיל בן תאכלנו

הטמא והטהור יחדיו

יאכלנו: דברים יב כב

2. ובשרם יזיקה לך בחזה

דנתפחה ובשוק הימין לך

יזיקה: במדבר י"ח יח

3. דפר אל בני ישראל

לאמור איש איש ב' יתיה

טמא לנפש או בדרך

רחקה לבם או לדרתיכם

וצפה פסח לך:

במדבר ט י

מוסף רש"י

הפסח שבא בטומאה לא

יאכלו ממנו ובים כו'.

דבני טמא לנפש כפיז אש,

איש נדחה ואין ציבור נחין,

אכל בני יציה אף ציבור נחין

(פסחים צה: וענין שם סו.

ויברותי י'. אין מרגילין.

דכרך שמחולין להפשיט

העור דרך הרגלים והפטי

שלל לזרוך נפחים או לזרוך

דבש, ונשעני רולה להפשיטו

שלל מפשיטו צסכן דרך טטט

(ע"י מ"ח). בעלת מום

חופרה. קודם הפרשת (נ"ל)

הקצתם) הצעיה, והק שמי

מטלות לשט חטא אחד

הופרשו, שנפל מום בראשונה

והפריש נשים מתמיה (תמורה

דב.). אפילו בשר בקדירה

כו' אסורה. אלמא אע"ג

דלחפורין ואשמתעין צקדושתו

קיימא וחטאת צשפירו

הבעלים מוקריא, הלכך גבי

הרגלה נמי אע"י דאשפיר

ואשמתעין צקדושתה קיימא

(שם). לוקמה כולה כב"ש.

דלדאי כי חיבי דמחמיר צ"ש

בצבור מחמיר נמי בשאר

פסולי המוקדשין, מ"ש

דלוקוס רישא כב"ש וספח

כר"ה צ"ש (שם).

שיטה מקובצת

א' קאמרין ולאכילה דו:

ס' אף בכור מותר: ג' יצחק

ורבי אושעיא ס"א דאמר

רבי יצחק החורש בשור

מסורת הש"ס

א) צמות עד. ש"ס שנת סה. ע"ש.
ב) קדושין יח: וס"ג.
ג) שנת קוף: (נשלח סה"ל).
ד) נגעים פ"ז מ"ה, (ס) [מחלן]
ש"ך ער לך לנ: (ו) (ו) צמזמן
ז"ק, (ו) ע"ש"ך לטס, (ח) ז"ל
כמו בשמח את דכ"י האלה (דברים כט) וז"ה דרש"י בקדושין, (ט) [שאל עשה], (י) ג"ל ש"ס קנאל לרנות כדפרשמי חס"ז ק"ק, (י) ועוד
דאין ז"ק, (ז) ג"ל ודך קוש"א קלי אליניה ז"ק, (ח) דהא יט ז"ק, (י) ובמזמן אשכחן דקנסא היא לרנן וי"ל דסב"י ז"ק,

הגהות הב"ח

(א) תות' ד"ה וזמנינו וכו' ולר"י בר יצחק דלמא אפילו לר' יוסי ב"ר יהודה מעת הראשונות וכו' למזמן לה אכל: (ב) בא"ר הוה לן למקרי צנגדו בסגול' דשמיני דיבא דלמא למיטעי והמסורת כז"ל: (ג) בא"ר הסופר טעה ודילג ר"א וגם וכו' דהך קוש"א אלינא דר"א היא דשמותי וכו' דהתם קיימי כחזו"י:

גליון הש"ס

גמ' עד השתא לא אשכעין שובאל. עיין שנת דף קד ע"ז מוס' ד"ה פ"ז:

מוסף רש"י

אלא שלא יתן בו מוס כו'.
א' כחז מוס ולא כחז כל, לה א' לו לאסור גרמא אלא נחתת מוס ממע, אכל עשוי אמר מוס לאסור נחתת מוס ממע, ואמר כל מוס לאסור גרמא (ביבא ב"ה), בבגדו בה. לעם נכרי, דהיינו לשפחות, לא ימשול הכא מחזיר שפיעם טליתו דאין עליה לטס יעד אם גישה נכח וחזרי אכל אביה (קדושין יח), י' אם ומקנא, צנגדו קנינא חז' כיון למסורת. צנגדו מניז ולא שבגד בה כו'. יט אם נמסרות. צנגדו מניז ולא צניגדו, און הכרת חזיק בלא יו"ד, וקוסה שפחה הניח' מתקום יו"ד משתממח, אכל לפי מה שכתב היה לו לקחת חטף קנאן צנגדו לשון צניה, כמו קנאן קורא בשמחו את דכ"י האלה (טס),

רבינו גרשום

אמר מום דברידים ואמר כל מום שלא יצור: ור"י סבר תרומתי חזיב כלומר תרומה טהורה בעיא שימור ולא תהיה: דר' אליעזר סבר יש אם למקרא. כדקרינן ליה תרומות: ורמיהו בבגדו בה. (ו) כיון שפרש טליתו עליה לשום יעד שוב אורי רשאי למוכרה אלמא דאורי אחר מסורת דפשטיה דקרא הוי לשון בגדיה כלומר כיון שבגד בה שמכרה פעם אחת שוב אינו רשאי למכרה: ור' אליעזר דריש בהר מסורת לשון בגד טלית דאי כפשטיה מיסתייה למיגר בגדו בה מרכיבי בבגדו חיינו בגד והא מילתא אקרא להאיה דגמירנין בבסכת קדושין דהתם קאמר במאי קא מפליג ר' אליעזר סבר יש אם למקרא ס"א משמיה דר' יצחק האור' זיל כיון שבגד בה שוב אין לאביה רשות בה דברי ר' אליעזר אלמא קסבר יש אם למסורת למאי דכתיב בבגדו ולא כדקרינן בבגדו. ודהתם נמי להאי דקידושין דהתם אמר ר' אליעזר דכיון שפרש טליתו וקאמר יש אם למקרא אלא ב"ה פליגי ואני הגה נתתי לך : הראיה לך שהיא טהורה שמור : הלכה כו' שמעון. דבריייתא דאמר אף נשחט על אותו המום. טעמא דרבין גמיליא דאמר לא יחדש ש"ה דבר היינו כו' אליעזר שמו יבא אליהו ויטהרם: הצורם. המום במתכוין היה זה לא ישחוט עולמית דקנסין ליה: וחכ"א. לא ישחוט על זה אבל כשנולד בו מום אחר

כל פסולי המוקדשין

ורבי יהודה סבר כר"מ ומיהו גזר מקום שאין עושין בו מוס אטו מקום שעושין בו מוס:
י) מעיקרו. קודם שהקדישה היה בו מוס:
י) צמזמו)
נמי ליספרו. להטיל בו מוס":
עבדו לה שימור. דכתיב משמרת:
ו כיון שפירש טליתו עליה. שיעדה דאון לאמה העבירה וגשאה ופירש

כנפיו עליה שזב אין האז רשאי

למוכרה אפי' גירשה דאון דאין אדם מוכר צמו לשפחות אחר אישות וקיימא לן בפ"ק דקדושין (דף יח:.) דר"א סבר יש אם למסורת צנגדו זה כתיב בלא יו"ד וזהו לשון צגידה כשאר חיצות הכמוצות בלא יו"ד שאתה קוראן חטף

קמץ (י) כמו (בדאשית לט) כשמעו י:

כיון שצגד צה. אביה שמכרה לשפחות

שזב אינו רשאי למוכרה דאין אדם

מוכר את צמו לשפחות אחר שפחות

אכל לאחר אישות מני לזבונה ואמר'

התם דל"ש סבר יש אם למקרא צנגדו

קנינא. ויש שמצנפין השמועה צמס'

קדושין וגורסין ר"א סבר יש אם

למקרא ור"ע סבר יש אם למסורת

וטעות הוא צידס דל"כ מאי מקשי

הכל בצבורות: ר"ש. דלמר צמתני'

יקיז אע"פ (ש"ס צו) (י) מוס ולא קאמר

דשחט עליו: הלכה כר' יהודה. צמס'

שנת (דף כג.) דלמר דבר שאין מתכוין

אסור: הלכה כר"ש. ולמה ליה יט מו

לאשמועי' הכא: בלא גברי. בלא רב חי"א

ורב חנן: דצרייתא. דלמר אף ישחט

על אותו המוס כיון דלא היה דעמו

להטיל בו מוס כדי להחירו אלא כדי

שלא ימות לא קנסין ליה: מתני'

האורס. הפוגם אנקרינר' צלע"ו.

וצבחן קא מיירי: גמ' ומי קנים

ר"א לעולם. שלעולם לא יהא מותר:

ונקלל

זה לא ישחוט עולמית דברי רבי אליעזר וחכמים אומרים י) גולד בו מום אחר ישחוט עליו: גמ' ומי קנים רבי אליעזר לעולם ורמיניה ז) מי שהיתה לו בהרת

פרק חמישי בכורות

לד.

י) אחד מום ואחד כ" מום. ואפי' הני תנאי דלא דרשי כל צפרק אלו עוברין (פסחים מג:.) אפשר דהכא דרשי י) שיש יא) עיין כדפי' התם:
אחת תרומה טהורה ואחת תרומה תלוייה. וא"ת דצ"פ צמה מדליקין (שבת כה. ושס) אמרי' יא) ואחת טמאה ואמר רחמנא

שכן מהא להסקה תחת תבשילך והיכי נפכי מקרא שלש תרומות טהורה וטמאה ותלויה וי"ל משום דכתיב נתתי לך ומשמרת תרומתי דקאי תרומתי און ואמשמרת לך שייך אטמאה לרצוייה להיתר הנאה יא) ומשמרת שייך בתלויה יא) דנע"א שימור: ורבי' יהושע תרומתי בתיב. וא"ת ל' יהושע כיון דלא איירי קרא בשמי תרומות מנליה דטמאה שריא צנהאה וי"ל דנפק משאר דרשות דהתם צפרק צמה מדליקין (ג"ו) (ס) ממנו אי אהא מצעיר כו' או מלו ולא לאורו מכלל דצמ אורו יט) הוא: ורמיניהו בבגדו בה ב'ו. פי'

צקונטרס דגרס כיון שפירש טליתו עליה שזב אינו רשאי למוכרה דברי ר"ע ר"א אומר כיון שצגד צה כו' ובפ"ק דקדושין (דף יח:.) הביא רש"י מן המכילתא דגרס דצברי ר"ע כיון שפירש טליתו יט) ודר' אליעזר לימא התם וצרוצ ספרים ישנים גרסינן איפכא כאן ובקדושין (ג"ו) (ס) יא)ועוד דלגירסת הקונטרס מקדים דברי ר"ע לדברי ר"א שהיה רצו ועוד תכזב צרוצ ספרים צנגדו צה צנגדו צה תרי וזמני כיון שפירש טליתו

ועוד היכי משמע ליה לר"א המסורת לשון צגידה משום דכתיב צנגדו צנגדו בלא יו"ד יא) לא כתיב יא) ציו"ו ואע"ג דבלא וי"ו יט) אתה קורא חטף קמץ כדפירש צקונטרס י) כשמעו כשמעס (בדאשית לד) צלמרס (אסתר ו) כעצרס (מלכים ג) ה"נ כי הוי לשון צגד וטלית י) און רגילות לכמוצ יו"ד

מעות הראשונות לקדושין (א) מעות הראשונות לקדושין להגיה ר"א ונראה לר"ת דגרסינן כיון שפירש טליתו כו' דברי ר"א ר' עקיבא אומר כיון שצגד יא) והשתא הוי לשון צגידה דאי לשון צגד וטלית הוי לן למקרי צנגדו (ב) צנירי יא) ואע"ג דקרינן ותפספשו צנגדו (בדאשית לט) דשאני הכא דאיכא למיטעי והמסורת משמע טפי לשון צגד וטלית מלשון צגידה מדכתיב צנגדו בלא יו"ד ולכן אומר יא) הצרייתא תרי וזמני צנגדו יא) כיון שפירש טליתו כו' היה לך לכמוצ צניגדו ציו"ר דלא לימי למיטעי וכתיב צנגדו בלא יו"ד לומר כיון שפירש כו' וצמכילתא שגורס שפירש טליתו דברי ר"ע הסופר (ז) חסרן ודילג ר"א וגם כל מילתיה דר"ע ובדר"ג בר יצחק גרסינן מוקי לה כר"ע כמו שכתוב בכל הספרים ישנים וקל"ת קשיא הא דפרין התם בקדושין אלא דקידש"ה אביה מי מני מוצין לה והא אין אדם מוכר צמו לשפחות אחר אישות:
א) צ"ל צמתני' עד השתא א"א אשמעיעין שמואל' דבר דר"ש ור"ש גופיה דהתם דקיימי כוותיה ואמר' אכל לא לשפחות אחר אישות:
א) צ"ל צמתני' עד השתא א"א אשמעיעין שמואל' דבר שאין מתכוין מותר. תימא אטו מי שרי ר"ש משום דאין מתכוין אפי' צמקוס שא"ה שלא יעשה מום נמי שרי יט) דעושה מום צמתכוין כדלמר לעיל דצקראי פליגי ושרי משום דכתיב (ויקרא כג) תמים יהיה לרואן אצל מטיל יא) צבעל מום שרי וצ"פ. כל המנחות בואות מלכה (מנחות טו.) מפירש נמי טעמיהו מקראי ולפי' הקו' דלעיל צפרק הלווקה צהמה (דף כה.) גצי שמי שערוט של פרה שעיקרן מאדים וראשן משחיר יט) וקאמר ר'

יוסי בן המשולם גזוז צמספרים ואינו חושש ופי' צקונט' דחשיב אין מתכוין משום דאין מתכוין לגיזה אלא לתקן את הפרה ניחא נמי הכא דאין מתכוין ו משום הטלת מום אלא משום רפואה ולהכי פריך אמאי אינטריך ליה לשמואל לפסוק כר"ש דלפי' הוה אסר מטיל מום צבעל מום הוי שרי הכא משום דאין אלא לרפואה ושמואל אית ליה דבר שאין מתכוין מותר ומיהו א"א לקיים פי' הקו' כדפרישית לעיל צ"פ הלווקה צהמה (ג"ו) (ס.) ונראה לפירש הכא דצתרתי פליגי דצצרייתא פליגי צמטיל מום צבעל מום שאחוז דס ציותר וא"א לו להתרפאות בלא הקזה שלא ימות כדלמר לעיל דאי צציק ליה מיית דאז חשיב מוס ואפי' לא מיית נמי כיון שלעולם לא יא' מאחוזת דס אם לא יא) קייזנו צמקוס שעושה מום חשיב כצעל מוס והשתא ר"מ אסר צמקוס שעושה מוס דקסבר יט) כו' לא יהיה צו אפי' צבעל מום וחכמים שרו משום דכתיב תמים יהיה לרואן וצלגד שלא ישחט על אותו מוס דגזר אטו היכא דלא מיית מום עשיית מום דחשיב כתם או אטו היכא דיכול להתרפאות צהקוה צמקוס שאין יט) אתה עושה מוס ור"ש שרי אף לשחוט דלא גזר ור' יהודה אסר אף צמקוס שאין עושה מום כדמפרש צפ"ק דפסחים (דף יא:.) דמתוך שאדם צהול על ממונו אי שרית צמקוס שאין עושה מוס אחי למיעצד צמקוס שעושה מוס וצמתניתין היא פלוגתא אחרת יט) דר' יהודה קאמר צבור שאחוז דס אפי' מת אין מקיזין צשום עינן כדפרישית וחכ"א יקיפ פי' צין מת צין לא מת וצלגד שלא יעשה צו מום כלומר שזיהר צהקזמו שלא יוכל לצא לידי מום כשיקיז קמוך לאזון או לגיב שפמים או לחוטס דקסבר דבר שאין מתכוין אסור ויהיכא דלא מיית דלא חשיב צעל מום אסור ר"ש אומר יקי' יט) אע"פ שהוא עושה מום שהוא יכול לצא לידי עשיית מום דדבר שאין מתכוין מותר ולשון המשנה משמע ליה כמו להתרפאות בלא עשיית מום א"כ לשחוט עילווה יו"ל דמדדצנן אסור דלמי לאילופי צתם א"נ חשיב כמו יט) חשיב כמו יט) [מוסן] עובר שיש בו צפואה:
ו) צ"ל קנים ר"א צעו"א ורמיניה מי שהיתה לו. כהם שמתתא מוכחא דלורס און של צבור יט) קנסא הוא ובצמקון נמי קאמר בלא צפואה מומא קנסוה רצנן יט) ואפי' לרצא דלמר צפ"ק דתמורה (דף ד:) מילתא דלמר רחמנא לא תעציד אי עציז לא מהני מכל מקום הכא שרי האי צבור מדלורייתא י) דהאי יש צו מוס והאי צגרא טהור דהא אין צו נגע כלל וא"ת דבספרי צפרשה ראה אנכי תניא יט) רבי אליעזר אומר כו' המטיל מוס צצבור ואוכלו עובר שנאמר לא תאכל כל תועבה אלמא דמדלורייתא אסור י) (וי"ל) דצמקון יט) אשכחן ליה קנסא לרצנן

דר"י כו' מתיבת והיבא עד חיבת ר"ש נרשם על כל חיבה קרי למעלה הלוות כי לפ"ד ראוי למחקר:
ט) יקיז אפילו במקום שהוא עושה בו מום כלומר שהוא יכול:
ט) כמו מום עובר כיון שיש:
ט) לא לו כו' כוליה שמעתא:
ט) בכור וקוצץ בהרת קנסא:
ט) כהן בראוי קציצה קנסה רבנן:
ט) תניא לא תאכל כל תועבה ר"א אומר מנין לצרור און בכור ואכלו ממנו עובר בלא תעשה ת"ל לא תאכל כל תועבה אלמא דמדלורייתא:
ט) כאל צמקון מחשיבין ליה:

עיין משפט נר מצוה

כב א מיי' פ"ב מהל' צטורות הל' ח ספג עשין ריא טושי"ע י"ד סימן ש"ב סעף א:
כב ב מיי' פ"ב מהל' תרומות הלכה יד ופי"א הלכה א טושי"ע י"ד סימן שלש ספרי יט כהנ"ה:
כב ג מיי' פ"ד מהל' עבדים הלכה יג ועי' כ"ח:
כב ד מוי' פ"ב מהלכות צבורות הלכה ז ספג עשין ריח טושי"ע י"ד סימן ש"ב סעף א:

תורה אור השלם

1. ואיש כי יקריב זבוח שלמים לז' לפלא דגזר או לנדבך פקדן או בצאן תמידי יהיה לרצון כל מום לא יקרה בו: ויקרא כב כא
2. וידבר י' אל אתרן ואני דהא נתתי לך את משמרת תרומתי לכל קדשי בני ישראל לך נתתיים לקושחה ולבניין לחק עולם:
בבבדו יח ח

3. אם קרעה בעציו אדניק' אשר לו יקרה והפדה לעם נבדרי לא ימשל לקבוצה בבגדו בה: שמות כא ח

לעזי רש"י

אנקרינר' [אניקרינר' ר']. לתרוץ (תהרץ).

שיטה מקובצת

א) שיבא הכלב: ס מום אמר מום ואמר כל מום התם בקריא פליגי:
ג) הכא בלך קמיפוליג דכתיב ואני נתתי לך משמרת רי"י:
ז) און בבזר:
ס) וחכ"א כשילוד בו:
ז) מה"ד במזמן נמי [ליחסרון] דלרמא לבכורו תם אב"ל בבצל מום מוחרו לעשות בו מום בדידים:
ז) כיון שפרש טליתו וכו' ה"נ כיון שפי' טליתו עליה אינו רשאי למוכרה דברי ר"ע ר"א אומר כיון שבגד בה שוב אינו רשאי למכרה:
ט) כשמעו כשמעס כאפרם כעברס דורשי ביה חס"ד ומה"ד:
כיון:
ז) וז"ל לשמואל תו:
ז) מה"ד אמר מום ואמר:
ז) און דהכא דרשי שיש ענינים:
י) אמר' אחת תרומה טהורה ואחת:
י) הגהה דאתלויה לא שייך דאינה ראויה לכלום ומשמרת:
י) בתלויה לומר דבעיא:
טן) אורו היא חס"ד:
טן) טליתו וי"ל דלרבי אליעזר לימא התם וקשה דברוב ספרים:
טן) בבגדו יא) כתיב בבגדו:
כיו"ד:
יט) וי"ד נמי אתה:
ס) קבונטרס כמו שמשע:
ס) באמצע אותיות של:
סן) שבגד דרייק דהמקרא הוי:
טן) בצריז דמבגד יאמר:
בגדו כמו מנגד נגדו ומחלב חלבו ואצ"ג כו' בבגדו בחזיק ולא קרינן בבגדו בצרי שאני הכא:
סן) אומר בתחלת הברייתא:
סן) בבגדו בה בבגדו בה כיון שפירש טליתו בו פי' היה לו לכתוב:
סן) אישיות דהך קוש"א כו' וי"ל דפשטי לוי שכן:
טן) שרי ואצ"ג דעושה:
סן) מטיל מום בבצל:
טן) משחיר דקאמר ר' יוסי:
ט) דאון מתכוין אלא משום:
טן) לא שיקיזנו במקום:
טן) דקסבר כל מום לא יהיה בו:
טן) שאין עושה חיבת אתה נמחק:
טן) אחרת ומיירי שאחוז דם בעצין לו שלא ימות אם לא יקיוו לו הלך לא חשיב בעל מום ואין כאן מטיל מום בבצל מום ופליגי באין מתכוין

^[1] גירסת רמ"ו כניסת המוספות צ"ה אילמא